N:o 69.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 14 Maj 1880.
» » » » Andra Kammaren den 14 » »

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående allmänna bevillningen.

(Bevillnings-Utskottets Betänkanden N:is 12, 19 och 23 samt Utlåtande N:o 17.)

S. A. K.

Sedan Riksdagen öfversett och granskat gällande stadganden angående allmänna bevillningen, får Riksdagen härmed i underdånighet anmäla de beslut, som i ämnet blifvit fattade.

Då, enligt hvad Riksdagen erfarit, vid tillämpningen af näst sista stycket i 2 § Bevillningsstadgan tvekan uppstått, huruvida den i första punkten af samma stycke medgifna skattefrihet för vissa byggnader, endast hvad enskilda personer tillhöriga kyrkor och bönehus beträffade, vore beroende deraf att byggnaderna icke lemnade egaren någon inkomst, eller huruvida denna inskränkning i skattefriheten äfven afsåge öfriga i punkten omförmälda byggnader, har Riksdagen, som delar den senare åsigten, funnit ett förtydligande derom nödigt och förty beslutat, att näst sista stycket af 2 § Bevillningsstadgan skall erhålla följande förändrade lydelse:

»Från utgörande af ofvanstående bevillning befrias de menigheter, akademier, vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk och barmhertighetsinrättningar tillhöriga byggnader, regementens och officerscorpsers vid mötesplatser för begagnande under mötena uppförda byggnader samt enskilda personer tillhöriga kyrkor och bönehus, så framt nu omförmälda byggnader i hyror eller på annat sätt icke lemna egaren någon inkomst; men, i motsatt fall, uppskattas sådana byggnader till värde i

förhållande till inkomstens belopp och utgöres bevillning derför efter ofvan bestämda grunder. Från — inbegripas».

Föreskriften, att de i 3 mom. 1 punkten af 7 § Bevillningsstadgan omförmälda inkomster i allmänhet böra beräknas på grund af förhållanden under näst föregångna året, har, enligt hvad Riksdagen erfarit, uppfattats än såsom en regel, den der ovilkorligen borde lända till efterrättelse, såvidt icke särskilda förhållanden föranledde till undantag derifrån, än allenast såsom en af lagstiftaren till ledning vid uppskattningen meddelad anvisning, hvilken det stode vederbörande beskattningsmyndigheter fritt att följa eller icke. Olägenheterna af denna vacklan vid lagbudets tillämpning, hvilken äfven lärer yppat sig vid bevillningsmåls behandling inom Kammarrätten, äro uppenbara. Bland annat kan till följd deraf inträffa, att en person, hvilken ena året påförts bevillning för sina obestämda inkomster inom ett taxeringsdistrikt, der beskattningsmyndigheterna till grund för uppskattningen lagt det löpande årets förhållanden, men följande året till följd af flyttning åsättes bevillning af andra beskattningskomitéer, hvilka beräkna inkomsten efter förhållandena under föregående året, två gånger kommer att påföras bevillning efter ett och samma års inkomstbelopp.

Det kunde väl synas som skulle enklaste sättet att förekomma vacklande lagtillämpning härutinnan vara att föreskrifva, det taxeringen alltid skulle verkställas på grund af det föregående årets inkomster, men då, såsom förberedande skattejemkningskomitén i sitt till Eders Kongl. Maj:t afgifna underdåniga betänkande anfört, stora svårigheter härvid skulle möta, har Riksdagen, som lika med nämnda komité anser någon väsentlig förändring af nu gällande föreskrifter uti ifrågavarande afseende icke böra ega rum, men väl, att dessa föreskrifter böra förtydligas, så att någon skiljaktig uppfattning af desamma icke behöfver befaras, beslutat, att 7 § 3 mom. 1 punkten i Bevillningsstadgan skall erhålla följande förändrade lydelse:

»Inkomst genom bruks-, fabriks- och handelsrörelse, sjöfart, handtverk eller annat yrke samt med tjenstebefattning förenade tjenstgöringspenningar och sportel-ersättning äfvensom obestämda eller extra inkomster taxeras för det löpande året och må, i saknad af annan, tillförlitligare grund för uppskattningen, ledning dervid tagas af förhållanden under näst föregångna året».

Sedan Kommerskollegium i underdånigt utlåtande till Eders Kongl. Maj:t den 31 December 1878 i anledning af väckt fråga om revision af gällande näringslagstiftning, i hvad den anginge utländingar, framhållit

några stadganden i 16 § Bevillningsstadgan, som otvifvelaktigt egde ett ganska nära samband med näringsförfattningen i vissa delar, och på hvilka Kollegium trott sig böra fästa Eders Kongl. Maj:ts nådiga uppmärksamhet för det fall, att Eders Kongl. Maj:t skulle finna lämpligt, att i afseende å desamma göra Riksdagen något meddelande, samt Kammarrätten öfver kollegii framställning i denna del den 7 November 1879 afgifvit infordradt utlåtande, har Eders Kongl. Maj:t genom nådig remiss den 23 sistlidne Januari låtit till Riksdagens Bevillnings-Utskott öfverlemna samtliga handlingarna i detta ämne.

Vid pröfning af detta ärende, dertill anledning lemnats jemväl af en inom Riksdagen derom gjord framställning, har Riksdagen, som funnit de utaf Kommerskollegium och Kammarrätten uti dess ofvannämnda utlåtanden framstälda förslag om ändringar i 16 § Bevillningsstadgan och tillägg till 16 § af instruktionen för taxeringsförrättningarne, såsom i väsentlig mån förtydligande nu gällande bestämmelser i fråga om utländska handlandes och handelsexpediters bevillningsskyldighet, vara egnade att åstadkomma en verksammare tillämpning af dessa bestämmelser, ej funnit annat att deremot erinra, än att dels minimibeloppet 50 kronor af de för öfverträdelse af författningens föreskrifter föreslagna böter ansetts böra höjas till 100 kronor, dels det synts med billighet öfverensstämmande, att utländska handelshus medelst derhän syftande föreskrifter hindrades att genom antagande i sin tjenst af icke mantalsskrifna svenska undersåtar undgå den ifrågavarande beskattningen, hvarjemte Riksdagen uti sista punkten af § 16 Bevillningsstadgan inlagt en erinran derom att sådan utländing, som i punkten omförmäles, skall, innan han börjar sin handel, hafva dertill i behörig ordning förvärfvat tillstånd. Genom en föreskrift i syfte att utsträcka afgiftsskyldigheten äfven till vissa svenska undersåtar vinnes äfven fördelen att vid afslutande af handelstraktater med främmande makter, hvilka icke ålägga svenska handelsresande motsvarande afgifter, kunna påvisa, att icke blott utländingar utan äfven svenska undersåtar under vissa förhållanden här vore underkastade denna särskilda bevillning.

I öfverensstämmelse med hvad sålunda anförts, har Riksdagen beslutat, att 16 § i Bevillningsstadgan och den öfver samma paragraf förekommande rubrik skall erhålla följande förändrade lydelse:

»*E*) Bevillning af utländske eller andra här i riket icke mantalsskrifne handlande och handelsexpediter.

§ 16.

Utländing eller i utlandet bosatt, här i riket icke mantals- och skatt-

skrifven svensk undersåte, som reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande af handel samt med eller utan varuprof bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras, skall, vid ankomsten till riket, till närmaste kronouppbördsman i stad aflemna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här qvarstanna, samt dervid erlägga etthundra kronor för rättigheten att under en tid af högst tre månader idka dylik handel; åliggande det honom att, derest han efter nämnda tid vill samma rättighet utöfva, förskottsvis betala ytterligare fyratio kronor i månaden, hvilken afgift skall antingen för längre tid på en gång eller för minst en månad om sänder, men alltid för full månad, inbetalas till Kronans uppbördsman i stad inom det län, der han vid betalningstiden sig uppehåller; skolande qvittenset å den erlagda afgiften vara meddeladt å tryckta blanketter, som, efter vederbörliga reqvisitioner, böra af Statskontoret Kongl. Maj:ts Befallningshafvande tillsändas, för att Kronans uppbördsmän i städerna tillhandahållas, och hvilka blanketter, som skola lyda dels å ett hundra kronor, dels å fyratio kronor hvardera, böra innehålla erinran om behörigt iakttagande af hvad gällande författningar i afseende å dylik handel stadga.

Den utländing eller med utländing, enligt hvad här ofvan är sagdt, likstälde svenske undersåte, som, utan att hafva den stadgade afgiften behörigen erlagt, beträdes med att bjuda ut eller sluta handel om utländska varor, skall, jemte afgiftens erläggande, böta från och med etthundra till och med femhundra kronor. Förbrytelser häremot upptagas af poliskammare, der sådan finnes, och eljest af allmän domstol; och fördelas de ådömda böterna lika emellan åklagaren och den kommun, hvarest förbrytelsen blifvit begången.

De sålunda uppburna bevillningsmedlen åligger det uppbördsmännen att, under titel: »Bevillning af utländske eller andra här i riket icke mantalsskrifne handlande och handelsexpediter», såsom andra kronomedel i behörig ordning uti länets ränteri leverera; hvarförutom vid hvarje års slut bör uppgöras och till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande insändas redovisning för de emottagna qvittensblanketterna, hvilka redovisningar, sedan desamma blifvit till rigtigheten af Kongl. Maj:ts Befallningshafvande styrkta, böra inom Januari månads slut det följande året till Statskontoret insändas för att med ränteriredogörelserna jemföras och derefter aflemnas till Kongl. Maj:ts och rikets Kammarrätt för att tjena till ledning vid räkenskapernas granskning.

För de från Statskontoret till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande afsända qvittensblanketterna, hvilka, intill dess desamma till uppbörds-

männen utlemnas, skola i landtränteriet förvaras, bör jemväl inom Januari månads utgång behörig redovisning till Statskontoret insändas.

Hvad här ofvan i denna paragraf är stadgadt rörande särskild bevillningsafgift af utländing, som utbjuder eller försäljer utländska varor, gäller icke för norrman, som idkar handel med norska produkter.

Utländing, som efter dertill enligt särskild författning förvärfvad rätt reser omkring i landet och för egen eller annans räkning bjuder ut till försäljning eller försäljer af honom medförda eller eljest i riket befintliga varor, skall erlägga bevillning i enlighet med de i § 6 bestämda grunder; skolande hvad sålunda är vordet stadgadt ega tillämpning äfven i det fall, att utländing medför utländska varor, som förut blifvit under en eller annan form reqvirerade»; samt

att åt 16 § i instruktionen för taxeringsförrättningarne skall gifvas följande förändrade lydelse:

»Så vida icke handlande, handtverkare eller annan näringsidkare före den 1 Maj det år, taxeringen förrättas, upphört med sitt förut idkade yrke och sådant hos vederbörande myndighet anmält, bör inkomstbevillningen för detsamma efter stadgad beräkningsgrund honom påföras; dock att utländing, som ej är här i riket mantalsskrifven, skall, äfven om han före den 1 Maj det år, taxeringen förrättas, upphört med sitt förut idkade yrke och sådant vederbörligen anmält, taxeras till bevillning för den tid, han yrket utöfvat».

För att 24 § Bevillningsstadgan måtte bringas till närmare öfverensstämmelse med 4 § af instruktionen för taxeringsförrättningarne genom utsträckning af brandförsäkringsinrättningarnas uppgiftsskyldighet jemväl till de i sagda paragraf af instruktionen omförmälda byggnader å landet, har Riksdagen beslutat, att § 24, litt. B, mom. 1 Bevillningsstadgan skall erhålla följande förändrade lydelse:

»af styrelserna öfver brandförsäkringsinrättningarne eller deras agenter eller vederbörande brandstodskomitéer: uppgift rörande försäkringsvärdet å de i stad och på dess områden eller i köping befintliga egendomars åbyggnad samt å bruks-, qvarn- och fabriksbyggnader på landet äfvensom å andra der uppförda hus och byggnader, hvilka icke begagnas för jordbruket och dess binäringar tillhörande rörelse; börande denna uppgift afse samtliga hit hörande byggnader, hvilka blifvit mot brandskada försäkrade under den tid af samma år och det nästföregående, för hvilken enahanda uppgift icke förut meddelats».

Då uti vidsträckta och glest befolkade socknar, hvilka just till följd af befolkningens gleshet ej rätt väl lämpa sig att fördelas i flera beredningsdistrikt, det med delningen eljest afsedda ändamål stundom lättare

kan vinnas genom ökande af antalet ledamöter i beredningen, har Riksdagen ansett det antal ledamöter, som af kommunalstämman högst får utses, kunna ökas från tre till sex.

Då Konungens Befallningshafvande eger ej mindre att afgöra, huruvida till följd af särskilda förhållanden ett ökande af ledamotsantalet i beredningen må vara att föredraga framför socknens fördelande i flera beredningsdistrikt än äfven att, derest den förstnämnda utvägen föredrages, bestämma det antal ledamöter, som bör väljas, lärer någon olägenhet af en sådan höjning af det högsta antalet ledamöter kommunalstämman eger att utse icke vara att befara. Och har Riksdagen derför beslutat, att åt 31 § i Bevillningsstadgan gifva följande förändrade lydelse:

»Hvarje — artikel. Dessa — — — — — — — — — — — rådstuga. På landet bör bevillningsberedningen utgöras af någon utaf Kongl. Maj:ts Befallningshafvande förordnad, helst inom distriktet boende person, som eger tillförlitlig kännedom om ortens ekonomiska ställning och industriella förhållanden och hvilken skall vara ordförande och föredragande, samt två, högst sex på kommunalstämma utsedda, i orten bosatta personer, af hvilka under sist förlidna år bevillning inom socknen eller pastoratet blifvit erlagd efter då gällande bevillningsstadgas 2:dra artikel. Äro — — — — — — — — — beredningen. Vid — — — — — — — — — — — — — — utväljas».

De beslut angående lönereglering för åtskilliga landsstatstjenstemän, som blifvit fattade år 1878, beträffande bland andra landskamrerare och kronofogdar samt vid innevarande riksmöte för häradsskrifvare, hafva väl medfört en mot ifrågavarande tjenstemäns derförinnan utgående arfvoden af allmänna bevillningen svarande minskning i sjunde hufvudtitelns förslagsanslag till kostnader för allmänna bevillningens uttaxerande, nemligen från 117,500 kronor till 75,000 kronor, hvaremot beslutet angående den år 1878 fastställda lönegleringen icke föranledt någon ändring i Bevillningsstadgans föreskrifter angående pröfningskomités dispositionsrätt öfver den så kallade bevillningsprocenten eller landsstatstjenstemäns rätt till arfvoden af allmänna bevillningen. Då emellertid en längre tids erfarenhet gifvit vid handen, att den skäliga vedergällning, som pröfningskomitéerna till vederbörande anvisade, mycket nära sammanfölle med det högsta belopp, som dessa komitéer egde att inom de derför utstakade gränserna disponera, har det synts Riksdagen så mycket mera nödigt att i Bevillningsstadgans föreskrifter sådan ändring vidtoges, som af Riksdagens beslut om lönereglering för landsstaten föranledes. Som lönegleringen för landskamrerare och kronofogdar först

med 1879 års ingång trädt i kraft samt full kännedom ännu icke vunnits om det sätt, hvarpå bevillningsprocenten under detta år i jemförelse med det föregående blifvit af de olika pröfningskomitéerna disponerad, torde dock, innan sådan kännedom vunnits, icke vara lämpligt att allt för mycket inskränka pröfningskomitéernas dispositionsrätt uti ifrågavarande afseende, och Riksdagen har derföre förestält sig, att bevillningsprocenten lämpligen kunde bestämmas att utgå med 2 procent af de första 100,000 kronor, hvartill hela länets bevillningssumma för året uppgår, med 1½ procent af de derpå följande 25,000 kronor, med 1 procent af de derpå följande 25,000 kronor samt med ½ procent af allt hvad bevillningssumman öfverstiger 150,000 kronor.

På grund af hvad sålunda anförts, har Riksdagen beslutat, att 75 § mom. 1 Bevillningsstadgan skall erhålla följande förändrade lydelse:

»Till kostnader för tryckningen af formulär och blanketter till taxeringslängder jemte sammandrag deraf samt arfvoden åt Kronans ombud och för protokollsföringen — må hvarje pröfningskomité — — — — — använda och fördela högst ett belopp, motsvarande två procent af de första 100,000 kronor, hvartill hela länets bevillningssumma för året uppgår, en och en half procent af de derpå följande 25,000 kronor, en procent af de derpå följande 25,000 kronor samt slutligen en half procent af allt hvad bevillningssumman öfverstiger 150,000 kronor; dock — — — — — — under ett följande år. Landsstatstjensteman, som i och för tjensten är skyldig att närvara vid taxeringsförrättning, eger icke att derför åtnjuta arfvode af bevillningen».

Riksdagens uppmärksamhet har blifvit fästad derå, att det vid Bevillningsstadgan fogade formulär (N:o 4) till taxeringslängd öfver sådan, staten tillhörig fast egendom, för hvilken bevillning enligt § 2 i Bevillningsstadgan icke erlägges, icke skiljer mellan jordbruksfastighet och annan fastighet. Då emellertid enligt 58 § i Eders Kongl. Maj:ts Förordning den 21 Mars 1862 om kommunalstyrelse på landet, sådan jordbruksfastighet, för hvilken bevillning icke erlägges, skall påföras fyrktal efter det belopp, som, derest bevillning för densamma enligt Artikel II i Bevillningsstadgan utgå skulle, på grund af taxeringsvärdet mot sådan bevillning svarar, hvaremot i afseende på »annan fastighet» motsvarande föreskrift icke finnes meddelad, är det för kommunalbeskattningen af vigt, att en sådan åtskilnad göres; och har Riksdagen derföre beslutat, att berörda formulär skall undergå sådan ändring, att deri uppföras särskilda kolumner för jordbruksfastighet och för annan fastighet.

Sedan länge utgör bristen på öfverensstämmelse mellan landets ad-

ministrativa och ecklesiastika indelning föremål för klagan. Och då den ecklesiastika indelningen tillika, åtminstone i det öfvervägande flertalet fall, utgör grunden för landets fördelning i kommuner, har saknaden i enhet mellan områdena för statsadministrationens och den kommunala sjelfstyrelsens verksamhet måst blifva allt känbarare, ju större betydenhet sjelfstyrelsen under senare tid ernått. Då vidare Bevillningsstadgan ordnat formerna för bevillningens åläggande sålunda, att åt kommunernas organ uppdragits den egentliga taxeringen, medan deremot statens tjenstemän derå utöfva en kontrollerande verksamhet och uppbära de påförda skatterna, hafva nämnda administrativa oregelbundenheter ej heller kunnat undgå att utöfva en störande inverkan jemväl på beskattningens gång. Af dessa förhållanden framkallade klagomål hafva blifvit inom Riksdagen framstälda, och att desamma icke varit obefogade torde en granskning af samma förhållanden gifva vid handen.

I detta afseende må först anmärkas, att de paragrafer i Bevillningsstadgan, som afhandla distrikten för bevillningsberedningarne och taxeringskomitéerna, icke äro fullt tillämpliga på de socknar och pastorat, hvilka äro fördelade mellan två eller flere fögderier eller län. De i §§ 30 och 42 meddelade föreskrifterna att på landet i allmänhet hvarje socken skall utgöra ett beredningS- och hvarje pastorat ett taxeringsdistrikt, ega på sådana socknar och pastorat icke tillämpning, då den verksamhet i afseende å bevillningstaxeringarne, som Bevillningsstadgan uppdrager åt de administrativa myndigheterna att jemnsides med kommunernas förtroendemän utöfva, af nämnda myndigheter icke kan utöfvas utom gränserna för deras tjenstgöringsdistrikt och derföre äfven påkallat särskilda beskattningsförrättningar inom de delar af en socken eller ett pastorat, som tillhöra olika administrativa fördelningar. Och om sålunda å ena sidan ifrågavarande socknar och pastorat alltid måste fördelas i flere beredningS- eller taxeringsdistrikt, äfven utan att deras storlek, enligt 30 och 42 §§, dertill föranleder, synes å andra sidan en sträng tolkning efter ordalydelsen af samma paragrafer icke medgifva, att sådana sockne- eller pastoratsdelar förenas med andra socknar eller pastorat till gemensamma beredningS- eller taxeringsdistrikt.

Dessa oegentligheter äro likväl af mera formel natur. Men äfven om man vill medgifva, att dessa sockne- och pastoratsdelar hvar för sig få i och för bevillningstaxeringarne räknas som särskilda »socknar» och »pastorat», saknas icke oegentligheter af beskaffenhet att materielt inverka på de skattskyldiges rätt.

Den väsentligaste olägenheten är utan tvifvel den, att, då beskattningen inom de särskilda socknedelarne verkställes af olika beskattnings-

myndigheter, som vid sina åtgöranden kunna ledas af olika grundsatser, resultatet af taxeringen för socknen i dess helhet ofta kan komma att förete en för rättvisa och jemlikhet i beskattningen menlig ojemnhet mellan socknens olika delar, hvilken ojemnhet isynnerhet måste blifva känbar vid utgörandet af de utskylder för kommunala ändamål, för hvilka bevillningen ligger till grund; men denna oegentlighet är likväl icke den enda.

Enligt mantalsskrifningsförordningen förrättas på landet mantalsskrifningen af häradsskrifvaren, i allmänhet särskildt för hvarje socken. Men då häradsskrifvaren icke eger utöfva sina funktioner utom gränserna för fögderiet, måste särskilda mantalsskrifningsförrättningar ega rum och särskilda mantalslängder upprättas för de delar af samma socken, hvilka ligga inom olika fögderier eller olika län. Om nu det fall förutsättes, att en socken är fördelad mellan tvenne län, komma socknens invånare att fördelas på tvenne mantalslängder, en för hvartdera länet. Då enligt 9 § sista mom. Bevillningsstadgan hvar och en skattskyldig, som icke tillhör någon af de uti paragrafens föregående moment uppräknade kategorier, skall påföras bevillning der han är mantalsskrifven, kommer hvarje sådan skattskyldig att allenast inom den socknedel, der han är mantalsskrifven, erlägga bevillning, ehuru han måhända, såsom till exempel är förhållandet med församlingens pastor, uppbär sina inkomster från hela socknen. Detta medför visserligen för den egentliga kommunalbeskattningen ingen annan olägenhet än den ofvannämnda, som kan härflyta af en inom de olika socknedelarne följd olika beräkningsgrund vid taxeringen, men deremot måste för det ena länet bevillningens totalbelopp härigenom minskas med bevillningen för de inkomstbelopp, hvilka, ehuru inom länet uppburna, beskattas inom det andra länet. Då nu enligt 47 § Landstingsförordningen landstingsskatten skall utgå i förhållande till den allmänna bevillning enligt Artikeln II Bevillningsstadgan för fast egendom eller för inkomst af kapital eller arbete, som af en hvar skattskyldig till statsverket erlägges, på det sätt att den summa, som af landstinget blifvit till uttaxering bestämd, jemföres med hela det från länet till statsverket utgående bevillningsbelopp enligt Artikeln II, kommer landstingsskatten att för invånarne i det förra länet utgå med högre belopp än den skulle utgjort, derest ofvannämnda inom länet uppburna inkomst äfven derstädes fått läggas till grund för bevillningsskyldighet; likasom detta län till följd af samma förhållande äfven kommer i en sämre ställning vid beräkningen af den del af bidragen till skjutsentreprenader, hvilken enligt Kongl. Stadgan angående skjutsväsendet den 31 Maj 1878 skall af staten gäldas. Och då slutligen en-

ligt 10 § Bevillningsstadgan för inkomst, som beskattas på annat ställe än den skattskyldiges mantalsskrifningsort, befrielse eller lindring i bevillningen efter § 8 icke får tillgodonjutas, eger en skattskyldig, som inom båda socknedelarne drifver rörelse, icke samma rätt som invånare i andra socknar att tillgodonjuta den i 8 § omförmälda förmån å hela sin inom socknen uppburna inkomst.

Flera exempel på det för beskattningens jemna gång menliga uti nu afhandlade oregelbundenheter skulle kunna anföras. Det anförda synes emellertid tillräckligt ådagalägga, att frågan kräfver allvarligt öfvervägande. Då emellertid ovisst synes vara, huruvida medelst ändringar äfven af omfattande art uti Bevillningsstadgan de af de administrativa oregelbundenheterna vållade olägenheter för bevillningstaxeringarne kunna helt och hållet försvinna, så länge sagda oregelbundenheter qvarstå, har Riksdagen tvekat att vidtaga sådana ändringar; men då det deremot synts antagligt, att med de upplysningar angående merberörda administrativa oregelbundenheter och deras verkningar såväl i ena som andra hänseendet, hvilka måste stå Eders Kongl. Maj:t till buds, en utredning angående nu afhandlade, ingalunda ovigtiga förhållanden skulle med mindre svårighet kunna af Eders Kongl. Maj:t verkställas, får Riksdagen i underdånighet anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t taga i nådigt öfvervägande, huruvida icke de för en rättvis och jemlik beskattning menliga följderna af den bristande enheten mellan landets administrativa och ecklesiastika indelning må kunna undanrödjas, samt derefter för Riksdagen framlägga förslag till de ändringar i Bevillningsstadgan, hvilka för ändamålets vinnande kunna finnas erforderliga.

Tillika får Riksdagen, som för år 1881 åtagit sig en allmän bevillning af 5,600,000 kronor, deraf 4,000,000 kronor att utgå på grund af Bevillningsstadgan och 1,600,000 kronor såsom en särskild tilläggsbevillning i enlighet med den författning, som Riksdagen härmed öfverlemnar, i underdånighet anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utfärda ny bevillningsstadga och dertill hörande instruktion för taxeringsförrättningarne i fullkomlig öfverensstämmelse med den år 1876 utfärdade jemte deruti sedermera såväl enligt Eders Kongl. Maj:ts Kungörelse den 30 Maj 1879 som vid innevarande riksmöte beslutade förändringar att gälla till efterrättelse för år 1881 och intill slutet af det år, under hvars lopp ny bevillningsstadga af Riksdagen fastställd blifver.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 14 Maj 1880.

Författning

angående utgörande af en särskild tilläggsbevillning såsom bidrag till fyllande af statsverkets behof för år 1881.

Svenska Folkets vid lagtima riksmöte i Stockholm nu församlade ombud göre veterligt, att Riksdagen, såsom bidrag till fyllande af statsverkets behof för år 1881, beviljat en särskild tilläggsbevillning af 1,600,000 kronor att, utan sammanblandning med den öfriga allmänna bevillningen, på grund af nästkommande års bevillningstaxering utgå sålunda, att å en hvar enligt andra artikeln Bevillningsstadgan skattskyldigs debetsedel särskildt utföres ett belopp, motsvarande hälften af den honom i debetsedeln påförda bevillning efter andra artikeln, för att på enahanda sätt som den öfriga allmänna bevillningen af vederbörande vid de under år 1882 infallande uppbördsstämmor uppbäras, redovisas och till Statskontoret inlevereras; dock att de tjenstemän, hvilka med debitering, uppbörd och redovisning af detta särskilda skattebidrag få befattning, icke ega att derför uppbära någon särskild godtgörelse.

Stockholm, Ivar Hæggströms boktryckeri, 1880.